

וואבי סאבי

היא פילוסופיה יפנית

שאני אוהב.

המשמעות שלה היא היופי, שבלא מושלם.

לפני שהכרתי את זה, בטבעי, אהבתי את המחוספס.

פעם התחלתי לעבוד עם חקלאים, שכף ידם חרוצה, מעבודת אדמה.

אהבתי את זה, את המשמעות של זה. אהבתי כפות ידיים, או תווי פנים, שהשמש או המאמץ, או תלעות החיים, חרטו בהם.

ואז קראתי פעם שיר, על המרצפות הפגומות, שנחרצו משנים של נעלים והליכה עליהן. אהבתי את המדרכות "הפגומות".

ואז נתקלתי בבודהיזם, בהקדמה לשפר השני של ניסים אמון, שמתאר את הלגונה, שבה הכול לא ישר, הכול לא משולם, ולדגים, כמו העצים, לא אכפת מה-אי מושלמות שלהם.

עם השנים, תעשיית היופי והעיצוב מקדשת את המושלם, ואז, ממש בשנים האחרונות, תפיסת היופי חוזרת לטבעי. לשיער השיבה. ל OK להיות בלי בוטוקוס. לקהל את ההזדקנות ו/או האי מושלמות.

וואבי סאבי זה בדיוק זה.

יש ספר מדהים על וואבי סאבי, בחנויות הספרים. ממש מעמיק. ממש שווה. מתנה לכל אדם.

יש גם חוברת של וואבי סאבי בחנות שקוראים לה "תולעת ספרים" בכיכר רבין.

וואבי סאבי זה קבלת התכנון הלא מושלם

זה "הרוב משתבש לטובה".

וואבי סאבי זה הגוף הלא מושלם

זה אירוע לא מושלם

זה זרימה, עם מה שיש ולאן שהדברים הולכים.

וואבי סאבי זה רוגע. זה מרגיע. כי אתה מקבל את הדברים כמו שהם.

פצועים. חבולים. שבורים. מודבקים.

ככה בני האדם. ככה אנחנו.

כשאני עצוב, מבולבל, כועס, נעלב – אני יכול ללכת במחשבה, ל וואבי סאבי

ולהירגע.

כשאני עובר תקלה. כשיש תקלה. כשמשהו מתבטל. כשהגוף משתנה. כשהעפעפיים נופלים. אני הולך לוואבי סאבי. כשהקיר מתקלף. כשהעץ מקבל מכה. כשיש שריטה באוטו. כשהסלון לא מסודר.

וואבי – סאבי.